

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3519202953
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3519202953.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobcu: I., so sídlom P., IČO: XX XXX XXX, zast. JUDr. Ondrejom Kellerom, advokátom so sídlom Námestie slobody 2, Humenné, proti žalovanému: H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom V., o zaplatenie 2.096,71 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 8. októbra 2020, č.k. 12C/52/2019-102, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému priznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, ktoré uložil žalobcovi zaplatiť k rukám žalovaného v lehote do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia náhrady škody vo výške 2.096,71 eur. Náhradu škody žalobca žiadal na základe skutočnosti, že Okresný súd Humenné trestným rozkazom zo dňa 26.10.2016, č.k. 3T/61/2015-2257, právoplatným a vykonateľným dňa 10.12.2016, uznal žalovaného za vinného okrem iného zo spáchania prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, prečinu zvýhodnenia veriteľa podľa § 240 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodených, teda aj jeho právneho predchodcu, odkázal s náhradou škody na občianskoprávne konanie. Žalovaný svojim konaním uprednostnil uspokojenie pohľadávky osobám blízkym spoločnosti pred pohľadávkami ostatných veriteľov spoločnosti a zmaril čo i len čiastočné uspokojenie svojich veriteľov, a to i jeho právneho predchodcu. Žalobca mal za to, že preukázal porušenie zákonnej povinnosti žalovaným, ktorou spôsobil škodu vo výške 2.096,71 eur, za porušenie ktorej bol žalovaný právoplatne uznaný za vinného, a súčasne preukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením zákonnej povinnosti zo strany žalovaného a vzniknutou škodou.

3. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil, žiadal ju zamietnuť z dôvodu premlčania nároku žalobcu.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní mal za preukázané, že Okresný súd Humenné trestným rozkazom zo dňa 26.10.2016, č.k. 3T/61/2015-2257, právoplatným a vykonateľným dňa 10.12.2016, uznal žalovaného za vinného okrem iného zo spáchania prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, prečinu zvýhodnenia veriteľa podľa § 240 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodených, teda aj právneho predchodcu žalobcu, odkázal s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie. Trestný rozkaz prevzal H., právny predchodca žalobcu, dňa 25.11.2016. Vo vzťahu k žalovanému došlo k vyznačeniu právoplatnosti a vykonateľnosti dňa 29.6.2017, keďže vo vzťahu k nemu nebol podaný odpor. Okresný súd Humenné rozsudkom zo dňa 16.10.2018, č.k. 3T/61/2015-2435 (právoplatný dňa 3.7.2019) rozhodol vo vzťahu k spoluobžalovanému V.. Konajúci súd následne vydal dňa 20.9.2019 uznesenie č.k.

3T/61/2015-2465, ktorým odmietol odpor proti trestnému rozkazu, ktorým poškodený napádal zákonnosť a správnosť výroku o náhrade škody. K odmietnutiu odporu došlo v súlade s § 355 ods. 5 Trestného poriadku z dôvodu, že právny predchodca žalobcu podal odpor ako neoprávnená osoba, pretože proti výroku o náhrade škody možno podať odpor len vtedy, ak náhrada škody bola priznaná. V tejto trestnej veci náhrada škody priznaná nebola, všetci poškodení boli odkázaní so svojimi nárokmi na náhradu škody na občianskoprávne konanie.

5. Súd prvej inštancie vzhľadom na vznesenú námietku premlčania primárne skúmal premlčanie nároku žalobcu. Konštatoval, že pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto dôb je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba.

6. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že rozhodným okamihom je až deň 16.9.2019, deň prevzatia rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 16.10.2018, č.k. 3T/61/201-2435, z ktorého žalobca získal vedomosť o tom, že je konanie právoplatne skončené. Právny predchodca žalobcu, H., dňa 25.11.2016 prevzal trestný rozkaz Okresného súdu Humenné zo dňa 26.10.2016, č.k. 3T/61/2015-2257. Dňa 5.12.2016 podal právny predchodca žalobcu odpor proti trestnému rozkazu v časti výroku o náhrade škody z dôvodu, že nesúhlasil s výrokom, v zmysle ktorého boli poškodení so svojimi nárokmi odkázaní na občianskoprávne konanie. Vo vzťahu k žalovanému H. došlo k vyznačeniu právoplatnosti a vykonateľnosti dňa 29.6.2017, keďže vo vzťahu k nemu nebol podaný odpor. Dobu, po ktorú bol právny predchodca žalobcu, resp. žalobca nečinný, súd prvej inštancie nepovažoval za primeranú, a preto takéto konanie, resp. nečinnosť poškodeného nemožno mať za riadne pokračovanie v konaní. Po skončení trestného konania, odkázaním poškodeného na občianskoprávne konanie, pokračovalo plynutie premlčacej doby. So zreteľom na uvedené pre pokračovanie plynutia premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka nie je rozhodujúci okamih vyznačenia právoplatnosti na rozhodnutí, ktorým bol právny predchodca žalobcu ako poškodený odkázaný na konanie vo veciach občianskoprávných, ale doručenie tohto rozhodnutia poškodenému. Postup súdu v priebehu trestného konania mohol podľa súdu prvej inštancie právneho predchodcu žalobcu zmiasť, avšak v čase doručenia trestného rozkazu poškodený získal vedomosť o tom, kto zodpovedá za škodu a že bol so svojim nárokom odkázaný na občianskoprávne konanie. Právny predchodca žalobcu síce podal odpor, no cieľom odporu bolo dosiahnuť, aby o náhrade škody bolo rozhodnuté v priebehu trestného konania, avšak daný postup nie je v zmysle Trestného poriadku možný a podaný odpor bol posúdený ako odpor podaný neoprávnenou osobou (súd rozhodol o náhrade škody tak, že odkázal poškodených na občianskoprávne konanie a odpor možno podať len proti výroku o náhrade škody, ktorým náhrada škody bola priznaná).

7. Súd prvej inštancie považoval uplatnenú pohľadávku žalobcu za premlčanú z dôvodu, že pohľadávku bolo možné prvýkrát uplatniť dňa 26.11.2016 (t.j. deň nasledujúci po doručení trestného rozkazu Okresného súdu Humenné zo dňa 26.10.2016, č.k. 3T/61/2015-2257) a žalobný návrh bol podaný na súde dňa 7.10.2019, teda po márnom uplynutí 2-ročnej premlčacej doby podľa ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto žalobný návrh žalobcu zamietol bez toho, že by ďalej posudzoval vecnú správnosť a opodstatnenosť uplatňovaného premlčaného práva.

8. Súd prvej inštancie v tomto prípade nepoužil žalobcom navrhovaný korektív dobrých mravov v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože za tohto skutkového stavu by korektív dobrých mravov bol na ujmu princípu právnej istoty a oslabil by subjektívne právo žalovaného vyplývajúce z právnych noriem.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa zásady úspechu vo veci v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

10. V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

11. Žalobca sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie o premlčaní nároku. Zastáva názor, že žaloba bola podaná včas, t.j. v rámci plynutia subjektívnej premlčacej lehoty upravenej v § 106 ods.

1 Občianskeho zákonníka. Súdnou praxou bolo ustálené, že začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je spojené so skutočnou vedomosťou oprávneného o tom, že došlo k vzniku škody, ako aj o tom, kto za ňu zodpovedá. Nestačí iba predpokladaná vedomosť poškodeného.

12. Žalobca má za to, že začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty nemožno odvodzovať od dňa 26.11.2016, kedy bol jeho právnenému predchodcovi doručený trestný rozkaz Okresného súdu Humenné zo dňa 26.10.2016, č.k. 3T/61/2015-2257, ale až od dňa 16.9.2019, kedy jeho právny predchodca osobne prevzal na súde rozsudok Okresného súdu Humenné zo dňa 16.10.2018, č.k. 3T/61/2015-2435 (právoplatný dňa 3.7.2019), ktorým súd odsúdil spoluobžalovaného V.. Až z tohto rozsudku a informácie podanej asistentkou zákonného sudcu sa jeho právny predchodca prvýkrát dozvedel, že trestné konanie voči žalovanému bolo právoplatne skončené už dňa 10.12.2016. Konajúci súd až následne vydal uznesenie zo dňa 20.09.2019, č.k. 3T/61/2015-1465, ktorým odmietol odpor proti trestnému rozkazu. Ak by sa jeho právny predchodca dňa 16.9.2019 pri osobnej návšteve súdu neinformoval o stave trestnej veci, možno doteraz by nemal vedomosť, že trestné konanie je už právoplatne skončené.

13. V priebehu konania v trestnej veci bol jeho právnenému predchodcovi doručený len trestný rozkaz, proti ktorému podal v zákonom stanovenej lehote odpor. Jeho právnenému predchodcovi nebolo doručené zo strany súdu nič, na základe čoho by mohol nadobudnúť vedomosť o tom, že došlo k vzniku škody, ako aj o tom, kto za ňu zodpovedá skôr, ako dňa 16.9.2019.

14. Žalobca zdôrazňuje, že mu nemôže byť na ujmu nesprávne zvolený procesný postup súdu v trestnom konaní a rovnako i to, že voči výroku o náhrade škody, kde bol odkázaný na civilný proces, nemožno podať odpor. Odpor bol podaný poškodeným, a preto je nutné skúmať, aké má právne účinky jeho podanie na plynutie subjektívnej premlčacej lehoty. Podľa názoru žalobcu bez ohľadu na to, že jeho právny predchodca nebol oprávnený podať odpor voči výroku o náhrade škody, tak tým, že ho podal, subjektívna premlčacia lehota stále neplynula a spočívala až do dňa 16.9.2019, kedy jeho právny predchodca osobne prevzal na súde rozsudok Okresného súdu Humenné zo dňa 16.10.2018, č.k. 3T/61/2015-2435.

15. Žalobca preto trvá na tom, že 2-ročná subjektívna premlčacia lehota mu začala plynúť dňa 17.9.2019 (16.9.2019 prevzal jeho právny predchodca na Okresnom súde Humenné rozsudok zo dňa 16.10.2018, č.k. 3T/61/2015-2435, a bol prvýkrát informovaný, že trestné konanie, kde si uplatnil škodu voči žalovanému, je právoplatne skončené) a končí dňa 17.9.2021, a keďže žaloba bola podaná na súde prvej inštancie dňa 4.10.2019, bola podaná v rámci 2-ročnej subjektívnej lehoty a i v rámci objektívnej premlčacej lehoty.

16. Žalobca žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

17. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný. Odvolanie žalobcu považuje iba za rekapituláciu dôvodov, ktoré predniesol už pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie vecne správne vyrovnal. Napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne. Odvolací súd preto žalovaný požiadal o jeho potvrdenie.

18. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal podľa § 379 a 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie treba v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) v spojení s § 391 CSP zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

20. Medzi odvolacie dôvody (§ 365 CSP) patria aj námietky týkajúce sa vád v skutkových zisteniach prvoinštančného súdu. Tie sa môžu prejaviť buď v nevykonaní navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, prípadne v nesprávnom hodnotení dôkazov, ktoré vyústilo do nesprávnych skutkových zistení.

21. Nesprávne právne posúdenie môže spočívať v tom, že súd neaplikoval správnu normu, aplikoval nesprávnu normu alebo nesprávne interpretoval správne zvolenú normu. Odvolací súd sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní uplatneného práva.

22. Pre prehľadnosť odvolací súd opakuje významné skutočnosti zistené súdom prvej inštancie:

dňa 25.11.2016 bol žalobcovi ako poškodenému trestným činom doručený trestný rozkaz, ktorým bol odkázaný so svojim nárokom na náhradu škody na civilné konanie,
dňa 5.12.2016 žalobca podal proti trestnému rozkazu odpor,
dňa 20.9.2019 Okresný súd Humenné uznesením odmietol odpor žalobcu ako neoprávnenou osobou, a napokon
dňa 7.10.2019 podal žalobca na súd prvej inštancie žalobu v tejto veci.

23. Súd prvej inštancie mal za to, že odo dňa nasledujúceho po doručení trestného rozkazu (t.j. dňa 26.11.2016) začala žalobcovi plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie jeho nároku na náhradu škody. Uplynula tak dňa 26.11.2019. Keďže žalobca podal žalobu až po tomto dni, došlo k premlčaniu jeho nároku. Keďže premlčané právo nemožno priznať, súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

24. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že ak poškodený uplatní svoje právo na náhradu škody spôsobenú trestným činom v adhéznom konaní a v tomto konaní riadne pokračuje, premlčacia doba, od tohto uplatnenia, po dobu adhézneho konania neplynie. To je dôsledkom § 112 Občianskeho zákonníka.

25. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie.

26. Zároveň Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 29.2.2012, sp. zn. 1 Cdo 43/2010, spresňuje, že „pre pokračovanie plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka nie je rozhodujúci okamih vyznačenia právoplatnosti na rozhodnutí, ktorým bol žalobca ako poškodený odkázaný na konanie vo veciach občianskoprávných, ale doručenia tohto rozhodnutia poškodenému“.

27. Odvolací súd však nesúhlasí so súdom prvej inštancie, pokiaľ nevzal pri svojom rozhodovaní na zreteľ doručenie uznesenia Okresného súdu Humenné zo dňa 20.9.2019 žalobcovi (ako poškodenému trestným činom), ktorým bol odmietnutý jeho odpor proti trestnému rozkazu. Nie je totiž podstatné, kedy bol doručený trestný rozkaz žalobcovi, ktorým bol odkázaný so svojim nárokom na náhradu škody na civilné konanie. V adhéznom konaní žalobca riadne pokračoval podaním odporu. Pre spočívanie premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka je nevýznamné, ak veriteľ (v tomto prípade žalobca) zvolil v adhéznom konaní postup, ktorého výsledkom bolo odmietnutie odporu ako odporu podaného neoprávnenou osobou. Ustanovenie § 112 Občianskeho zákonníka neustanovuje, že neefektívny, resp. nevhodne zvolený (prípadne i zjavne bezúspešný) postup zvolený veriteľom v inom konaní, by ústil do záveru, že veriteľ v tomto inom konaní (tu v adhéznom) riadne nepokračoval. Pre opačný záver niet zákonný podklad. Podmienka riadneho pokračovania v konaní vyjadrená v § 112 Občianskeho zákonníka skôr mieri na ošetrovanie situácie, aby veriteľ svojimi úkonmi, resp. správaním nesťažoval priebeh a výsledok konania, v ktorom uplatnil svoju pohľadávku. Podanie odporu proti trestnému rozkazu nemožno hodnotiť ako riadne nepokračovanie v konaní, ktoré by spôsobilo zánik spočívania premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka. Žalobca odpor podal, domáhajúc sa, aby v adhéznom konaní predsa len bolo rozhodnuté o jeho nároku na náhradu škody. Ak žalobcovi Okresný súd Humenné neodpovedal, nemal istotu, že skutočne je so svojim nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces. Žalobca nemal od štátneho orgánu (súdu) naisto konštatované, že so svojim nárokom na náhradu škody je odkázaný na civilný proces. Tak sa stalo až odmietnutím jeho odporu proti trestnému rozkazu.

28. Zamietnutie žaloby za tejto situácie by napokon nerešpektovalo ani samotný účel premlčania. Základným účelom premlčania totiž je „pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň zabrániť aj tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti“. Inštitút premlčania takto zabraňuje

dlhodobému trvani práva im zodpovedajúcim povinnostiam“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.2.2011, sp. zn. 5 Cdo 34/2011). Platí pritom, že „orgány aplikujúce právo, medzi ktorými zaujímajú dominantnú pozíciu nezávislé súdy, musia pri svojej činnosti postupovať tak, aby interpretačné a aplikačné problémy riešili s maximálnou mierou racionality“ (rozsudok NSS ČR zo dňa 18.8.2005, sp. zn. 2 Afs 202/2004, pozri tiež rozsudok NSS ČR zo dňa 19.2.2008, sp. zn. 2 Afs 101/2007). V duchu uvedeného je nutné upozorniť, že žalobca, ale ani žalovaný, počas prebiehajúceho adhézneho konania nemohli mať istotu, že nárok žalobcu na náhradu škody môže byť riešený iba v civilnom konaní, a to už od doručenia trestného rozkazu žalobcovi. Nerešpektoval by sa vyššie spomenutý účel premlčania, ak by žalobca bol nútený hrozbou premlčania svojho nároku uplatňovať nárok na náhradu škody v civilnom konaní, ak vyvinul aktivitu v adhéznom konaní podaním odporu, aby sa v adhéznom konaní rozhodlo o jeho nároku na náhradu škody.

29. Žalobca si svoj nárok na náhradu škody uplatnil, riadne pokračoval v adhéznom konaní, a to až do doručenia uznesenia Okresného súdu Humenné zo dňa 20.9.2019 o odmietnutí odporu žalobcovi. Až vtedy žalobca zistil, že so svojim nárokom na náhradu škody je odkázaný na civilný proces. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie nemožno zistiť, kedy došlo k doručeniu uvedeného uznesenia Okresného súdu Humenné žalobcovi. Na záver o nepremlčaní nároku žalobcu postačuje zistenie, že Okresný súd Humenné o odmietnutí odporu rozhodol dňa 20.9.2019 (a teda k doručeniu uvedeného uznesenia žalobcovi muselo logicky prísť najskôr v tento deň, resp. až po tomto dátume), pričom žalobca podal žalobu v tejto veci už dňa 7.10.2019 (teda cca po 3 týždňoch od uvedeného rozhodnutia Okresného súdu Humenné). Z uvedeného vyplýva, že nárok žalobcu na náhradu škody premlčaný nie je.

30. Vo svetle uvedeného je nutné konštatovať vecnú nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie i v tom, ak považoval dobu, po ktorú bol právny predchodca žalobcu, resp. žalobca, nečinný, za neprimeranú, čo súd prvej inštancie hodnotil ako riadne nepokračovanie v konaní. Hodnotenie primeranej doby v pokračovaní v civilnom konaní, ktorým súd prvej inštancie operoval v napadnutom rozsudku (v bode 12. in fine a tiež v bode 13.), nie je podľa odvolacieho súdu na prejednávajúcu situáciu náležitá. Hodnotenie primeranosti doby v pokračovaní v civilnom konaní je prevzaté z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.2.2012, sp. zn. 1 Cdo 43/2010. Uvedený záver je však riešením inej situácie. Situácie, v ktorej skončí trestné konanie (s odkázaním poškodeného na civilný proces) a v primeranej dobe následne poškodený pokračuje v civilnom konaní uplatnením svojho nároku na náhradu škody. Vtedy premlčacia doba podľa § 112 Občianskeho zákonníka spočíva (ergo nedochádza k plynutiu premlčania). Spomenuté rozhodnutie Najvyššieho súdu SR tak mieri na posúdenie inej situácie, než na ktorú ju súd prvej inštancie aplikoval. V tomto prípade nebolo sporu o tom, či uplynula primeraná doba od skončenia trestného konania po uplatnenie nároku na náhradu škody v civilnom konaní.

31. Ak súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu za premlčaný, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci. V dôsledku takéhoto nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy k vecnému posúdeniu uplatneného nároku, čo je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia a na vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie podľa § 389 písm. c) CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP.

32. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu vec opätovne prejedná a rozhodne.

33. Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania nerozhodoval, keďže o náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).